

hus, blive Lovens almindelige Straffe at forhøje efter Omstændighederne indtil det Dobbelte". Her henvises altsaa til Lovens almindelige Straffe, til et almindeligt Forbrydelsesbegreb, nemlig det almindelige Injuriebegreb, og de Bestemmelser, som sætte Straffen derfor. Under Forhandlingerne om § 90 blev det blandt Andet udtalt af det ærede Medlem for Rjovenhavns 1ste Valgkreds (Kimestad), at det var det selvsamme Forhold, der omhandles i § 94 og i § 90. Udvalgets Flertal ønsker saaledes ikke Andet, end at vi lade Straffelovens § 90 komme til klart at indeholde, hvad der har været Lovgivningsmagtens Mening i 1866. Det ærede Medlem for Rjovenhavns Amts 2den Valgkreds (Rosen) forvejler to Ting: hvad der bør være juridisk strafbart, og hvad der kan være upassende og usømmeligt. Det er ganske rigtigt, at man viser sig ikke under alle Omstændigheder loyal paa den Maade, som kunde ønskes, ved at vogte sig for at komme Straffeloven for nær. Der er en videre Grænsse, som sættes af Hensynet til, hvad der er passende og taktfuldt. Men det er Noget, som skal være overladt til Folks fri Afgjørelse. Derom skal Straffeloven ikke bekymre sig. Naar det ærede Medlem fandt, at det var noget saa Stort, saa Revolutionært, at faae denne Indstilling vedtaget, skal jeg blot gjøre opmærksom paa dette: Hvis vi tænke os, at den Dpfattelse af § 90, som nu gjøres gjældende, havde været gængs før 1866, saa kan man være overtydet om, at adskillige af de Medborgere, som vi i det offentlige Liv glæde os ved, og som særlig det andet Thing har Fornøielsen af, ikke havde undgaet Dom for Majestætsforærmelse. Det kunde de ikke. Vi vilde altsaa have haft saadanne Domme hængende over adskillige af vore Politikere, som jeg er vis paa, det ærede Medlem sætter særlig Pris paa for nærværende Tid. Jeg skal endnu kun sige til det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer), at der ikke er nogen Nødvendighed, at vi tilføje Ordet „forsættelig“, for det ligger i hele Straffelovens Ordning, at „forsættelig“ underforstaas. § 43 siger: „Uagtomme Handlinger straffes ikke uden udtrykkelig Hjemmel i Straffeloven“. Naar § 90 altsaa ikke hjemler Straf for uagtomme Majestætsforbrydelser, følger deraf, at kun forsættelige Uæfornærmelser mod Kongen kunne straffes.

Justitsministeren (Mellermann): Den ærede Ordfører gjør, saavidt jeg forstod ham, gjældende, at det ikke er hans eller deres Mening, som han er Talsmand for, at der skulde foregaa nogen Formindsfelse i

det Bærn, som Kongen efter den bestaaende Lovgivning har mod utilbørlig Skrift eller Tale, men jeg kan ikke se rettere, end at det alligevel er Meningen. Han ræsonnerer jo nemlig paa den eiendommelige Maade, at han siger: Jeg vil ikke have, at der skal foregaa nogen Formindsfelse i det Bærn, som Kongen har efter de bestaaende Love, men samtidig hermed vil han ikke erkjende den Fortolkning af de bestaaende Love, som er givet af Domstolene og navnlig af Højesteret, hvorimod han kommer frem med en anden Fortolkning, som han paastaar er den rigtige, og efter den er det, at han ikke vil have nogen Formindsfelse i Bærnet. Men denne Betragtningmaade kan jeg virkelig ikke gaa ind paa; jeg maa henholde mig til den Dpfattelse af de paagjældende Love, som finder sit Udtryk i Domstolenes Fortolkning, og der skjønner jeg ikke rettere, end at Tendensen med alle disse Redaktionsændringer, som her foreslaas, og som der vistnok vilde blive megen Strid om, naar det kom til Stykket, og der skulde finde Afstemning Sted om dem, er at indskrænke og formindste Bestyttelsen. Men forøvrigt kan jeg med Hensyn til det Specielle ganske henholde mig til det, som blev ytret af det ærede Medlem for Middelfart (Monrad), nemlig at jeg tror, at hvordan man end bærer sig ad, og hvilke Udtryk man end vælger, bliver det en aldeles umulig Opgave at udelukke Domstolenes Skjøn. Det bliver en aldeles umulig Opgave at give Lovgivningsbestemmelser saa bestemt, at de ærede Talere og Stribenter, som sætte sig til Opgave at gaa Straffeloven saa nær som muligt, som sætte sig til Opgave at udtrykke sig saa kraft, saa stærkt og saa vidtgaaende, som de kunne uden ligefrem at falde ind under Lovens Forbud, faae en tilstrækkelig betryggende Brugsanvisning med Hensyn til, hvordan de skulde gaa frem. Det er en Fordring, som Lovgivningen ikke kan tilfredsstille, og jeg kan kun derfor sige, at jeg allerede af den Grund tror, at der ikke vil kunne opnaas nogen Frugt fra dette Synspunkt ved at optage dette Spørgsmaal til fornyet Overveielse. Jeg vil forøvrigt paa ingen Maade benegte, at jeg, forsaavidt der skulde foregaa en Revision af Straffeloven i Retning af at fjerne ubestemte Udtryk og saavidt muligt at præcisere Udtryk — thi der gives mange Steder, hvor Udtrykkene ere lige saa ubestemte, og hvor det er langt mere praktisk at have bestemte Udtryk, hvis det er muligt — vil kunne gaa med dertil. Jeg tror ogsaa, at Straffeloven ikke er noget fuldkomment Værk, der kan staa til evige Tider, og jeg skal være